

Emajlirlec

Izdaja Tovarna emajlirane posode vsako drugo soboto. Urejuje uredniški odbor: dr. Zupančič Frane, Emil Ječič, Metka Rozman, ing. Danilo Fajs in Vlado Smeh. Glavni in odgovorni urednik Vlado Smeh. Uredništvo Celje, telefon 39-21, inšp. št. 207. Rokopisov in slik ne vračamo. Časnik izhaja v nakladi 3.000 izvodov in ga dobijo vsi člani kolektiva brezplačno. Tisk in klišaji CP »Celjski tisk« v Celju

LETO VII. — STEV. 12
CELJE, 22. junija 1963

Glasilno delavskega kolektiva Tovarne emajlirane posode

Volitve nad celjskim povprečjem

Preteklo nedeljo je rano zjutraj tovarniška godba na pihala naznanila prebivalcem Gaberje, da je dan volitev. Že na vse zgodaj so se oglašali prvi volivci na svečano okrašenih voliščih. Volilne komisije so imele največ dela prav v prvih jutranjih urah, ko so bile malone pred vsemi volišči na terenu Gaberje—Hudinja dolge vrste.

Ljudje so znova dokazali svojo zavest, znova so izrazili zaupanje v socializem in vero v lepšo prihodnost. Ana Cerkovnik, 77-letna upokojenka, je storila to ob osmih zjutraj s tresočo roko, medtem ko so bili krožci mladih odločni in krepki. Posebej je bilo ganljivo srečanje članov političnega štaba s staro, ki jim je doma potožila s solznimi očmi, da ji noga ne da priti do volišča. Odpeljali so jo z avtomobilom in sreča ženice je bila tolikšna, da ni našla besed za zahvalo. In teh srečanj je bilo nešteto, nešteto je bilo zgodb, ki bi jih veljalo posebej opisati. Ena izmed njih je nedvomno tista, ki se je primerila članu komisije v osnovni šoli na Hudinji. Starejši možak ni vedel kaj početi z glasovnico. Pristopil je k njeemu in mu znova obrazložil postopek. Naposled je možakar priznal, da je brez oči in da je silno kratkoviden. Potlej sta s skupnimi močmi opravila volitve. Predno je odšel, je še vprašal: »Pa ste zanesljivo pravilno obkrožili kandidata?«

In prav ti drobci, nabrani tu in tam, potrjujejo tudi končni izid volitev. Na terenu Gaberje—Hudinja je volilo 94 odstotkov vseh volilnih upravičencev, kar je nad celjskim povprečjem.

Obisk alžirske gospodarske delegacije

Pred petnajstimi dnevi se je mudila v našem podjetju alžirska gospodarska delegacija, ki je bila na uradnem obisku v SFRJ.

Po ogledu podjetja je izjavil vodja alžirske gospodarske delegacije:

»Vaša tovarna je izredno veliko podjetje, ki je v čast državi. To je naš prvi obisk pri vas. Izredno smo zadovoljni s toplim sprejemom, ki ste nam ga priredili in želeli bi, da bi današnji gostitelji bili v kratkem naši gostje, saj smo opazili, da nas taka potovanja zelo zblizujejo. Z vašimi narodi nas vežejo tesne vezi, saj so nam bili med našim bojem za neodvisnost nenehno svetel vzor.« je zaključil vodja gospodarske delegacije.

Alžirska delegacija, ki se je mudila v podjetju nekaj nad eno uro, je od nas odpotovala v Konjice.

DAN BORCA

Četrty julij — dan borca — praznujejo naši narodi v spomin na zgodovinski sklep politbiroja centralnega komiteja Komunistične partije Jugoslavije o organiziranem boju jugoslovanskih narodov proti okupatorju in domačim izdajalcem.

Tri mesece pred tem zgodovinskim sklepom je Jugoslavija doživela težko usodo mnogih evropskih držav. Stara jugoslovanska armada je bila razbita pod težkimi udarci močnih agresorjev, jugoslovanski narodi pa so prišli pod najtežje suženjstvo v njihovi zgodovini.

Pod težkimi pogoji je naša slavna Komunistična partija organizirala množičen upor naših narodov proti okupatorju in domačim izdajalcem.

Strahoviti boj proti nadmočnemu sovražniku se je vedno bolj širil, okupator in njegovi hlapci so ostrmeli ter v svoji nemoči počenjali najhujša grozodejstva v zgodovini človeštva nad našim ljudstvom, nad otroci, materami in starčki. Toda naši narodi so z zaupanjem gledali v svojo prihodnost in se bojevali na življenje in smrt do končne zmage, ki jim je prinesla toliko zaželeno svobodo.

Narodno osvobodilna vojska

Jugoslavije se je pod vodstvom komandanta tovariša Tita razvila v mogočno udarno silo, v armado delovnega ljudstva, ki je in bo branila našo Socialistično federativno republiko Jugoslavijo.

Od 1. julija hladen obrok

Upravni odbor je na svoji sedmi seji sklenil, da prične kadrovskega socialni sektor od 1. julija pripravljati hladne obroke, ki bodo po vrednosti in ceni enakovredni toplim.

Kadrovskega socialni sektor je pripravil nad deset različnih hladnih prigrizkov, ki jih bodo lahko ljudje kupovali po 30 dinarjev, medtem ko je dejanska cena prigrizka 100 dinarjev. Poleg dveh obilnih rezin kruha bo lahko med njima slanina, različne vrste salame, šunka, sir, polkranjske klobase, ribe ali kaj podobnega.

Namen tega ukrepa je, da bi tudi tisti, ki doslej niso jedli toplega obroka, pričeli s prehrano v kolektivu. Pričakujemo, da bo večina članov naše delovne organizacije postala naročnik toplega ali hladnega obroka.

42-URNI DELOVNI TEDEN!

Ustavna določila o prehajanju na 42-urni delovni teden nas vodijo, da vsakodnevno mislimo na sedaj najbolj aktualno temo v delovnih organizacijah. O tem so spregovorili naši najvidnejši voditelji, pisalo je o tem tudi dnevno časopisje — pa da ne zatajim — tudi »Emajlirlec«. Toda vseeno se mi zdi, da se o tem problemu premalo razpravlja v našem kolektivu, zato bi želel k tej razpravi dodati tudi nekaj svojih misli.

Menim, da je tov. Kardelj dovolj jasen v svojem prispevku, ki je izšel v »Delu« dne 8. junija 1963, v katerem obravnava zelo konkretno iz vseh vidikov produktivnost dela in naloge delovnih organizacij ob prehodu na 42-urni delovni teden. Ugotovitev: če hočemo bolje živeti, moramo več in boljše proizvajati ob istočasnih manjših proizvodnih stroških, ob manjšem fizičnem naporu, je enaka tem večji produktivnosti vsakega člana delovne organizacije.

Na visoko produktivnost pa vplivajo različni faktorji od tem večje usposobljenosti subjektivnih sil v delovni organizaciji, medsebojnih odnosov, tehnične opremljenosti in sposobnosti koriščenja najnovejših rezultatov znanosti in tehnike, tehnologiji in organizaciji dela. Če pa analiziramo stanje v našem kolektivu lahko ugotovimo, da marsikaterih pogojev nimamo, da bi lahko brez večjega fizičnega naprezanja naših delavcev dosegli nad 12 odstotkov večjo produktivnost, kar bi nadomestilo izgubljenih proizvodnih ure ob prehodu na 42-urni delovni teden. Ugotovitev, da imamo izredno iztrošen in zastarel strojni park, je najresnejša ovira, da bi lahko prešli na 42-urni delavnik, toda vse ostale pogoje bi lahko dosegli z veliko zavestjo naših delavcev. Predvsem imam v mislih organizacijo dela, s katero bi dosegli določen napredek pri odpravi neproduktivnosti delovnih mest z manjšimi tehničnimi izboljšavami. S tem problemom se lahko spopravimo, ker so določeni kadri končali REFA seminarje, na katerih so ugotavljali, da se preko organizacije dela — če jo izvajamo po določenih na-

čelih — da mnogo pridobiti, da delavec postane bolj produktiven, ne da bi vlagal več fizičnega napora v delo. Mislim, da smo ravno ob pravem času začeli misliti na to, da začnemo resno delati na enem izmed važnih problemov v naši delovni organizaciji, da z obstoječimi in še s pridobljenimi visokoškolskimi kadri, uvedemo boljše organizacijo dela, na določenih delovnih mestih po REFA metodah.

Ker sem že omenil, da imamo nekatere pogoje, s katerimi bi dosegli večjo produktivnost, bi v prvi vrsti omenil povečanje števila zaposlenih delavcev tako, da bi delali v dveh oziroma treh izmenah; nadalje, da bi v proizvodnji dosegli večje optimalne serije; nadalje, da bi izdelovali bolj rentabilno in kvalitetno posodo, s čimer bi zmanjšali sedanjo višino nekvadratne posode itd.

Če bo kolektiv osvojil sedanja predlog odgovornih služb v kolektivu, da preidemo postopno na 42-urni delavni teden z začetkom 1. septembra tako, da bi v prvih treh mesecih izostali z dela le eno soboto, v nadaljnjih 6 mesecih pa še v vsakem tromesečju po eno soboto, seveda če bi normalno dosegli plan proizvodnje. Ta varianta bi bila iz več vidikov zelo ugodna. Predvsem za žene, ki so zaposlene v velikem številu v našem kolektivu. Tako bi lahko prosto soboto izkoristile za opravljanje raznih gospodinskih del s tem, da bi nedeljo koristile kot prost dan. Ta način bi bil zelo ugoden tudi za naše vzdrževalne službe, ker bi lahko v tem času vršili svoja povpražila nemoteno in brez zastojev v proizvodnji.

Lojze Pavlič

OB OBISKU ITALIJANSKIH SINDIKALISTOV

»Delavsko samoupravljanje niso prazne besede«

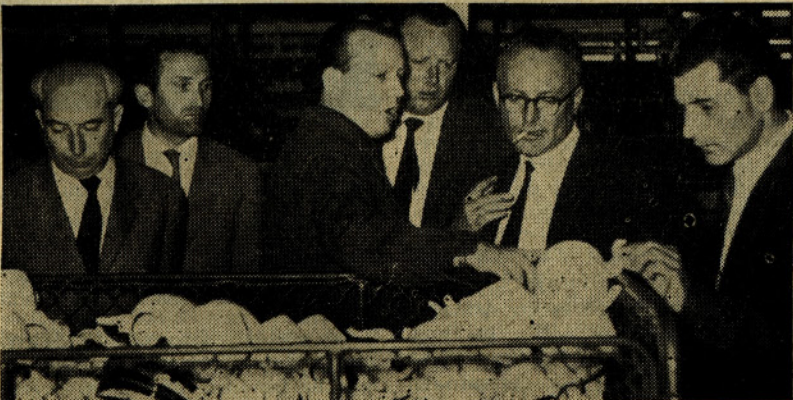
7. JUNIJA JE PRISLA V POPOLDANSKIH URAH V NAŠE PODJETJE DELEGACIJA ITALIJANSKIH SINDIKALNIH DELAVCEV, KI JO JE VODIL ROMANO CALZOLARI, SEKRETAR DELAVSKE ZBORNICE IZ VERONE. V NJIHOVEM SPREMSTVU JE BIL TOVARIŠ JOŽE PLEVNİK, ČLAN GLAVNEGA ODBORA SINDIKATA SLOVENIJE. PO OGLEDU PODJETJA SO SE ZADRŽALI DALJ ČASA V PRIJATELJSKEM POMENKU S PREDSTAVNIKI NAŠEGA PODJETJA, NAKAR SO BILI GOST IZVRŠNEGA ODBORA SINDIKATA, KI JIM JE PRIREDIL V HOTELU »EVROPA« VEČERJO.

Goste iz Italije je zanimal zlasti sistem delavskega samoupravljanja in vloga sindikata v delovni organizaciji. Vodja delegacije Romano Calzolari je med drugim zastavil tudi to vprašanje: »Mi vemo, da vpliva na povečanje proizvodnje mehancija, povečanje števila ljudi in pri vas še delavsko samoupravljanje. Zanima me, kolikšen je delež zadnjega činitelja pri vas?« Predstavniki našega sindikata, gospodarskega in političnega aktiva so moralno odgovarjati še na bolj zamotana in silno natančno zastavljena vprašanja. In prav po zastavljenih vprašanjih

smo lahko sodili, da gostje iz Italije že dodobra poznajo celoten mehanizem delavskega samoupravljanja, da pa jih zanimajo še posamezne specifičnosti v delovnih organizacijah.

Zanje zelo zanimiva je bila delitev med osebnimi dohodki in skladi, sistem socialnega zavarovanja, težnja po skrajšanju delovnega časa, usposabljanje delovnega časa, usposabljanje de-

(Nadaljevanje na 2. strani)

SEDEMLETNI PLAN 7. mednarodni beograjski sejem tehnike

NA PETNAJSTEM REDNEM ZASEDANJU SKUPŠČINE DNE 11. 6. 1963 JE BILA ŽIVAHNA RAZPRAVA O PREDLOGU SEDEMLETNEGA PLANA. IZ POROČILA, KI JE BILO PODANO TER IZ RAZPRAVE JE RAZVIDNO, DA SE BO PROIZVODNJA ZNATNO POVEČALA. ZA TO PROIZVODNJO JE BILA ŽE IZDELANA PROGRAMSKA SKICA, V KATERI SO NAKAZANA VSA POTREBNA DELA IN NABAVE, POTREBA PO STROKOVNIH KADRIH, STANOVANJIH TER VSE OSTALE POTREBE ZA DVIG ŽIVLJENJSKEGA STANDARDA ZAPOSLENIH DELAVCEV.

Fizičen obseg proizvodnje bi se v primerjavi z družbenim planom za leto 1963 ter predlogu sedemletnega plana zvišal na 44 tisoč ton po vrednosti pa prav tako nekaj več kot za 25 milijard dinarjev.

Za realizacijo sedemletnega plana je potrebno, da bo pravočasno izdelana vsa potrebna dokumentacija po zahtevah zakona o investicijski izgradnji in da

bodo pravočasno zagotovljena vsa potrebna finančna sredstva.

Znano je, da v našem investicijskem sektorju močno primanjkuje strokovnega kadra za izdelavo potrebne dokumentacije in bo treba resno misliti na to, da se ta kader pravočasno zaposli.

Čeprav je realizacija sedemletnega plana v velikih merih odvisna od prizadevnosti celotnega kolektiva, bodo morali tudi višji

forumi vendarle imeti razumevanje za naše potrebe.

Da bodo oblastveni organi pravočasno in točno informirani o nujnosti dodelitve potrebnih finančnih sredstev za realizacijo sedemletnega plana, je sedaj v izdelavi tako imenovana »Bela knjiga«, ki bo vsebovala podatke o izrabljenosti strojev in naprav v naši tovarni ter podatke o prispevku, ki ga je doslej dal naš kolektiv skupnosti. Ta prispevek pa ni majhen in zato z upravičenostjo pričakujemo, da nam bo družba pomagala pri realizaciji sedemletnega plana.

Predlog sedemletnega plana bo dan po sklepu skupščine v razpravo vsem članom kolektiva, ki bodo na sestankih zborov proizvajalcev dajali svoje pripombe in predloge, nakar bo na skupščini ponovno obravnavan in dokončno sprejet.

Hotel bi nanizati le nekaj misli, na katere sem naletel na sejmju, ki bi nam naj bile v prihodnje pokazal in hkrati opozorilo, kaj moramo vse v našem podjetju še urediti.

Kot pretekla leta, je tudi letos naše podjetje sodelovalo na sedmem mednarodnem beograjskem sejmju tehnike v Beogradu. Sejm sam je bil zelo pester in bogat, pokazal je, da je naše gospodarstvo že na dokaj visoki stopnji gospodarskega razvoja, kar dokazuje proizvodnja zelo kompliciranih strojev in naprav. Naše podjetje je imelo precej velik in okusno urejen paviljon v hali II. v pritličju, kar je bilo zelo ugodno glede na pročino. Zunaj hale je bil še poseben prostor, kjer smo razstajali naš nov izdelek — hotel na mazut od 500.000 Kcal. Od novih izdelkov smo razstav-

ljali nov etažni hotel za centralno kurjavo, pladnje v različnih dekorjih in posebne vrste nove pastel posode.

Ce bi hotel dati splošno oceno, je ta, da so naši izdelki zelo iskanj na trgu, kar je zelo ugodno za nas. Hotel bi tudi opozoriti predvsem na to, da je ogromno povpraševanje po sanitarijah, dekorjih, oblikovani posodi, ekonomskih, sokovnikih, kotlih na mazut itd. mi pa na tem polju vse premalo proizvajamo. Razstavljali smo recimo kopalne kadi v barvah — zeleni, zelo veliko zanimanje, vendar v serijsko proizvodnjo jih ne damo. Ne vem, ali samo mamimo kupce, da se jih le s težavo otrsamo z različnimi izgovori. Povpraševanje po oblikovani posodi vseh vrst je ogromno, mi pa forsiramo le rezano posodo, kar je lahko proizvajati, na oblikovano pa pozablamo. Komerciala, kaže, da to govori sama sebi, ker pri nas določeni faktorji nočejo imeti posluha za trg. Ista je situacija z radiatorji, kotli na mazut. V kolikor ne bomo imeli razumevanje za trg in našega potrošnika, ki danes ni več isti kot je bil nekoč, ki ni več zadovoljen samo z lonci in kozicami, ampak hoče imeti nekaj novega, estetskega, ekonomičnega in praktičnega, bomo se to drago plačali. Samo pogledjmo koliko emajlirnic je zgrajenih v Jugoslaviji po vojni, tovarni radiatorjev, kotlov itd. samo zato, ker je to visoko konjunkturno blago, naše podjetje pa proizvaja premalo. Ne mislim, da smo tega krivi v osem mi sami. Nekaj smo, so pa tu še zunanji faktorji, ki ne najdejo razumevanja za naše podjetje in njegovo razširitev.

Vsi omenjeni proizvodi so hkrati tudi visoko akumulativni, mi jih pa zapostavljam. To vsekar ni zdravo za naš bodoči plasman, ki si bo moral trdo utirati pot na trgu.

Na kratko rečeno: težišče naše kratkoročne in dolgoročne poslovne politike mora biti na oblikovani posodi, sanitarijah, radiatorjih, odpreskih, kotlih na mazut. S tem hkrati opravičujem pravilnost pristopa k izdelavi novega investicijskega elaborata, ki je sedaj v procesu izdelave in proučevanja in želim, da bi prišlo tudi do njegove realizacije, ker bomo le na ta način rešili problem tržišča, hkrati pa imeli osnovne pogoje za delovanje našega podjetja in kolektiva v prihodnje. Jože Turnšek

Mogoče bo jutri tudi tebi potrebna darovana kri

V soboto 1. junija smo izvedli v tovarni krvodajalsko akcijo, ki je nadvse dobro uspela. Še po 14. uri ni usahnila vrsta delavcev z belimi kapicami in ogrinjali pred sindikalno pisarno, ki je bila preurejena v malo operacijsko dvorano. Poiskali smo dr. Strausovo, vodjo zdravstvene ekipe in jo zaprosili za kratek intervju, ki se mu je vedra in simpatična zdravnica takoj odzvala.

Tovarišica doktor, ali nam lahko poveste kaj lepega in veselega o današnji akciji?

Če smem, bi rada pohvalila vaš kolektiv, ki se je tej globoko humani in človeški akciji odzval z več dobre volje, kakor bi mogel pričakovati največji optimist. Prvi dobri vtis je napravila vrsta darovalcev, ki so čakali že od 4. ure zjutraj, čeprav smo pričeli z odvzemanjem krvi šele ob petih. Takšnega sprejema zares nismo pričakovali. Potem pa še to, da se je skoraj v vsaki skupini našel nekdo, ki je skrbel za smeh in dobro voljo čakajočih. Neprijetnih dogodkov sploh ni bilo in moram reči, da sem se med vami res dobro počutila.

Povejte prosim nekaj o pomenu krvodajalstva?

V kratkih besedah in samo z besedami je težko opisati koliko neizmerno dobrega pomeni darovana kri. Ali lahko prikažem bedo in obup otrok in žene, ki

bi jim umrl težko ponesrečeni oče in mož po obratni nesreči, če v bolnišnici ne bi imeli te dragocene tekočine? Samo mati si lahko predstavlja tisto neizmerno srečo, da lahko spet stisne k svojim prsim novorojenčka, ki bi bil brez transfuzije mogoče obsojen na smrt preden je pričel živeti.

Sedaj, ko je vsak dan več prometnih nesreč in ko rešujejo po bolnišnicah primere, katere bi še nedavno smatrali kot brezupne, si sploh ne moremo več zamisliti večje operacije brez dovajanja krvi.

Ali si lahko predstavljate koliko otrok bi osirotelo, ker bi mati na porodni postelji izkravavala. In potem reševanje življenj pri nekaterih slabokrvnostih, opeklinah in še pri mnogih drugih obolenjih? Ne, to se res ne da opisati in človeški besednjak ni zadosti obširen, da bi lahko dostojno izrekel zahvalo za darovano kri.

Tovarišica doktor, prosim še besedo, dve o uspehu današnjega odvzema.

Danes res lahko govorimo o uspehu, ali če hočete tudi o re-

kordu. Prijavilo se je 207 krvodajalcev, od teh je bilo samo 16 odklonjenih, desetim pa kri ni bila odvzeta in smo jih prosili, da se zgledajo drugič v bolnici, ker so bile vse steklenice polne in v Celju žal trenutno nismo imeli več razpoložljive posode za kri.

Kaj nam lahko, prosim, poveste ob zaključku akcije?

Prav prisrčna hvala vam vsem, ki ste s svojo krvjo vrnili smeh in zdravje in življenje umirajočemu otroku, materi, tovarišu, bratu — ali sebi samemu.

Iz dejavnosti aktiva ZB NOV

Predsednika odbora aktiva Zveze borcev narodno osvobodilne vojne tovariša Podlinšek Jožeta smo ob dnevu borca prosili za kratek intervju. Razgovor med njim in našim sodelavcem je potekal nekako takole:

Tovariš Jože Podlinšek

Tovariš predsednik! Povejte nam kaj o delovanju aktiva Zveze borcev narodno osvobodilne vojne?

Aktiv Zveze borcev NOV v naši tovarni deluje že več let. Ustanovljen je bil na iniciativo terenskega odbora ZB NOV Gaberje. Za ustanovitev tega aktiva sta si najbolj prizadevala tovariš Emil Jejič in Kočnik Lambert, poleg njih pa še Kurnik Stanislav in dolgoletni blagajnik aktiva tovariš Cater Ivan.

Ti tovariši so stalno in nesebično delali na tem, da se borci združujejo in rešujejo svoje probleme, ki so bili največkrat socialnega značaja.

Odbor aktiva je takoj v začetku delovanja poskrbel za to, da je bila postavljena spominska plošča našim padlim tovarišem ob vhodu v upravno poslopje. Zbral je vso dokumentacijo za postavitev te plošče za katero se večkrat sliši, da je ena najlepših v Sloveniji.

V čem se, tovariš predsednik, najbolj odraža sedanje delo aktiva ZB NOV?

Odbor dela v tesni povezavi z samoupravnimi organi, vodstvom podjetja in množičnimi organizacijami v podjetju. Poudarim naj predvsem to, da naši borci nimajo nikakih posebnih privilegijev, temveč je naša želja, da se spoštuje njihova osebnost, da prejmejo to, kar so si kot borci in marljivi povojni delavci zaslužili in kar jim po zakonu in naših internih predpisih pripada. Večje število borcev je opravilo tečaj in izpite za kvalificirane in visokokvalificirane delavce, nekaj pa jih še sedaj obiskuje razne srednje in višje šole. Odbor si prizadeva, da bi bili naši borci pravilno razporejeni na razna dela, za katera so se usposobili in seveda, da so temu primerno tudi plačani.

Ali so borci NOV vključeni v množične organizacije in ali delujejo v organih delavskega samoupravljanja?

ODSTOTEK IZMETA V EE 1

Ekonomska enota 1 je ponovno zahtevala od upravnega odbora, da se uredijo in dodatno priznajo nekatere postavke v izmetu. Upravni odbor pa ni našel osnove za tako rešitev in je sklenil, naj se sestanejo vsi vodje ekonomskih enot s strokovnimi službami ter postavijo kriterije za določanje odstotka izmeta. Razmejite v odstotku pa naj bodo točne, da ne bo v bodoče prišlo do motenj v proizvodnem procesu.

„DELAVSKO SAMOUPRAVLJANJE NISO PRAZNE BESEDE“

(Nadaljevanje s 1. strani)

lavcev pri sprejemu in med delom, objektivno družbenega standarda in zaščita pri delu.

Ob koncu pomenka so člani sindikalne delegacije iz Italije izjavili:

»Prepričali smo se, da delavsko samoupravljanje niso le prazne besede. Pri nas so pogoji drugačni, vendar nam vaš uspeh

in bogate iskušnje vzbujajo pogum. Predvsem vam pa obljubljam, da bomo o tem govorili našim delavcem, še zlasti pa o velikem tempu v proizvodnji in o vaši veri v delo.«

Izvršni odbor sindikata je gostom iz Italije priredil večerjo v hotelu »Evropa«, katere so se udeležili nekateri predstavniki družbeno političnih organizacij in vodstva podjetja. S.

Doseganje planskih nalog

Upravni odbor je na seji dne 27. 5. 1963 razpravljaval o izvrševanju planskih nalog in ugotovil, da je proizvodnja v primerjavi s prejšnjimi meseci nižja. Zlasti se to nanaša na dnevno proizvodnjo.

Upravni odbor je glede tega s svojim sklepom opozoril odgovorne ljudi v kolektivu, naj ekonomske enote načenjajo proizvodne probleme že vnaprej in jih skupno z vodstvom podjetja pravočasno odpravljajo. Če se delovni problemi ne dajo rešiti, jih je treba nemudoma posredovati organom delavskega samoupravljanja, ki bodo glede tega ukrepali. Upravni odbor je tudi opozoril odgovorne ljudi, da bodo v primeru pomanjkljivosti pri izvajanju tega navodila krivi za morebitne posledice, ki bi zaradi tega nastale.

Na tej seji je upravni odbor razpravljaval tudi o vlogi ekonomske enote 4, da se ji prizna prihranek pri rafiniranju kositróvskih odpadkov in sklenil, da se ta prihranek ne prizna, ker je že zajet v ceniku.

Prestavitev acetilenske naprave

Program rekonstrukcije podjetja je prestavitev acetilena zajel z določitvijo lokacije in njene kapacitete. Za premostitev so se stalno zavzemali in si za to mnogo prizadevali tudi oblastveni organi. Tako je tajništvo za notranje zadeve pri ObLO Celje že leta 1960 izdalo odločbo, da moramo acetilensko napravo iz varnostnih razlogov porušiti in jo na novo zgraditi na drugem prostoru. Zaradi pomanjkanja finančnih sredstev pa doslej to ni bilo izvedljivo.

Investicijski sektor je že leta 1960 začel zbirati potrebno dokumentacijo in naročil kompletne tehnične projekte pri republiškem zavodu za varenje v Ljubljani. Proti koncu leta 1961 je bila vsa dokumentacija pripravljena in bi na podlagi te lahko zaprosili gradbeno dovoljenje. Ker pa je prav takrat izšel v Uradnem listu pravilnik o vskladiščenju in hrambi karbida, nam je bila s tem ovržena vsa pripravljena dokumentacija.

Nato nam je Zavod za varilno tehniko v Ljubljani ponovno izdelal elaborat, ki nam ga je revizijska komisija pri ObLO Celje tudi odobrila. Odrejen nam

je bil tudi točen prostor za gradnjo. Toda gradbenega dovoljenja vse do danes nismo dobili, ker ni bilo zajamčenih finančnih sredstev, zakon pa zahteva, da morajo biti zagotovljena finančna sredstva po sklepu skupščine in šele nato je gradbeno dovoljenje izdano.

Kljub prizadevanju, da bi na-

šli premostitvene kredite pri gospodarski banki v Ljubljani in pri republiškem rezervnem skladu, nam to ni uspelo. Nekaj sredstev nam je obljubil ObLO Celje, ki jih pa doslej še nismo prejeli.

Tajništvo za notranje zadeve pri ObLO Celje nam je dne 22. 12. 1962 tretjič in zadnjič podaljšalo rok za prestavitev acetilenske naprave do 30. decembra 1963.

Na podlagi gornjih dejstev je skupščina na 15. rednem zaslanju dne 11. 6. 1963 sklenila, da zagotovi sredstva za prestavitev acetilenske naprave in skladišča karbida.

Obtoženih 45 vrstic

Pred dnevi je sklical občinski sindikalni svet posvet, na katerem naj bi razčistili nesoglasja med samopostrežno restavratorji in našim podjetjem. Povod za sestanek je bil članek pisca F. K. v »Delu«, v katerem je izraženo nezadovoljstvo naših delavcev s toplim obrokom.

V začetku je kazalo, kot bi koristniki toplih obrokov samopostrežne restavratorji sploh ne smeli biti nezadovoljni s kakovostjo hrane in kje še, da bi to nezadovoljstvo izrazili časninarju vodilnega republiškega časnika. Direktor samopostrežne restavratorije je tudi izrazil prepričanost, da podatki v članku niso resnični. (Resnici na ljubo moramo priznati, da številke koristnikov ne držijo, kar pa, seve, ni bistveno.)

Ker so bili predstavniki našega podjetja »obsojenci« polg omenjenega članka, so se pač branili. Dokazali so, da pri nas število koristnikov toplih obrokov rapidno upada, da niso zadovoljni s kakovostjo in ceno topljega obroka, da je dejanska cena ne le 100 dinarjev, marveč 120, da smo imeli in še imamo velike izgube v proizvodnji zaradi zakasnitve izdobeve obroka, da dve ekonomski enoti zahtevata hladen obrok itd.

»Direktor »Ingrada« je dejal, da njihovi ljudje zahtevajo hrano boljše kakovosti in cenejšo,

kot so jo kuhali v lastni kuhinji. Tudi vodja KSS iz Cinkarne se je priglasi k razpravi, ki je vedno bolj dokazovala, da postajajo »obtoženci« tožitelji. Dejal je: »Naši delavci so zelo zadovoljni s hrano, ki jo kuhamo v lastni kuhinji po 90 dinarjev in ima od 860 do 900 kalorij. Število naročnikov je poraslo od prvotnih 700 na 1200 do 1500. Situacija v podjetju je taka, da ne moremo spreminjati kakovosti, načina razdeljevanja hrane, nikakor pa ne pristati na podražitev, četudi bi šlo le za dinar!«

Ob koncu posvetovanja je bilo jasno, da krivda ni pri ljudeh, ki so nezadovoljni s hrano, temveč pri samopostrežni restavratorji, ki ne zmoro zadovoljiti ljudi. Zategadelj tudi v prihodnje ne bo moč več sklicevati posvetovanja zaradi razčiščevanja odnosov med nami in samopostrežno restavratorijo, temveč edinole zaradi urejanja notranjih odnosov v restavratoriji in odnosov tega objekta družbene prehrane do koristnikov toplih obrokov.

-v-

Znova pristrčno srečanje

Pretekli petek so bili v gosteh pri članicah komisije za ženska vprašanja člani in članice sindikata tovarne avtomobilov in motorjev TAM iz Maribora. V osemčlanski delegaciji so bili predsednik sindikata Stane Volarič, tajnik Marjan Kolarič, tajnica odbora žena pri sindikatu Greta Ručigaj in drugi. Z naše strani so jih sprejeli predsednik sindikata Jože Podlinšek, tajnik Otmar Odar, predsednica komisije za ženska vprašanja Dragica Salekar, sekretar tovarniškega komiteja ZKS ing. Miro Jančigaj in drugi.

Po ogledu podjetja so se mariborski gostje zadržali dalj časa v pristrčnem pomenku s predstavniki naše delovne organizacije. Predsednik sindikata iz TAM je znova povabil predstavnike v njihovo delovno organizacijo. Dogovorili so se za obisk v mesecu juliju.

RAZGLAVNICA MESTGA

10. junija so nas obiskali predstavniki bratskega mesta Cuprije, ki je letos utrpelo znatno škodo pri velikih poplalah. Nad štiri milijarde dinarjev je škoda, ki so jo povzročile narasle vode njihovemu gospodarstvu.

Med drugimi kolektivi so obiskali tudi naše podjetje. Predstavniki aktiva ZB je ob tej priložnosti dejal:

»Ne najdem besed, da bi lahko dostojno izrazil zahvalo vaši delovni organizaciji in delavcem, ki ste nam pomagali v najtežjih dneh, kar jih pomnijo naši občani. Zelo je bilo ganljivo, ko so nam prišli vaši tovariši prvi sporočiti o pomoči, ki ste jo zbrali za nas s tolikšnim razumevanjem. Dovolite mi, da se v imenu naših občanov iskreno zahvalim vsem članom vaše delovne organizacije in hkrati zatrdim, da bomo vašo pomoč kar se da koristno uporabili.«

Naš kolektiv je dobil tudi pisмено zahvalo.

Celjski novinarji v klubu

NOVI KROŽEK LJUDSKE TEHNIKE

Pred kratkim je bil ustanovni občni zbor likovnega krožka, ki je bil ustanovljen pri društvu Ljudske tehnike »Emajl«. Zelo je vsak dan več aktivnih članov, upravičil svoj obstoj. Krožek dela trenutno nove izvedbe dekorjev na okrasnih predmetih.

Krožek se sestane vsak torek in petek v prostorih oddelka za dekoriranje izdelkov. Vodi ga tovariš Zdolšek.

Danes zvečer bo tretji klubski večer v klubu emajlirec. Nema-ra bo nevskadani program pritegnil več članov kolektiva, kot se jih je udeležilo preteklih večerov, ki nista bila najbolj obiskana.

Po to bodo v gosteh novinarji celjskih uredništev in dopisniki časnikov, ki ne izhajajo v Celju. Pripravili nam bodo ustni časopis in nam predstavili najrazličnejše zvrsti časnikarskega dela.

Poleg ustnega časopisa bo še projekcija barvnih risank.

STROKOVNI FELJTON — STROKOVNI FELJTON — STROKOVNI FELJTON — STROKOVNI FELJTON — STROKOVNI FELJTON — STROKOVNI FELJTON — STROKO

V podjetju ni nič bolj dragocnega, bolj pomembnega in važnega kakor je človek. Vse naše skupno prizadevanje je usmerjeno v to, da bi ljudje bolj in zadovoljneje živeli.

Ce prenesemo naša razmišljanja o človeku v podjetje, potem se moramo vprašati: kaj napraviti, da bo človek na svojem delovnem področju srečen, zadovoljen in bolj storilen.

Na to ni mogoče odgovoriti na kratko. Eden od pogojev za doseg tega smotra so dobri odnosi med ljudmi, torej ustvarjanje zadovoljstva, na kar pa vpliva toliko elementov, da jih ni mogoče niti približno na kratko opisati.

Morda bi lahko te elemente opredelili na tiste, ki so:

— v podjetju in

— izven podjetja.

Dotaknimo se samo nekaterih elementov v podjetju, med katere spadajo tudi odnosi do sodelavcev, nadrejenih in podrejenih.

Razmišljanja v tem sestavku niso namenjena ljudem, ki se poklicno bavijo s študijem človeka in njegovih odnosov, pač pa ljudem iz prakse, ki stalno vsak dan med seboj sodelujejo. Zato si moramo zastaviti vprašanja: ali imamo določena načela, določene principe, ki bi jih mogli uporabljati pri delu z ljudmi? Kakšne so možnosti reševanja glede na velike potrebe in probleme dela z ljudmi? Če je človek najdragocenejši, kar imamo v proizvodnji, potem bo poskus v tej smeri verjetno koristen, in sicer poskus, ki naj stremi za razjasnitvijo nekaterih problemov, ki jih vsak dan rešuje proizvodnja.

Popolnoma je razumljivo, da obravnavani napotki kako postaviti določene principe dela, niso nekaj dokončnega, pač pa so v resnici samo poskus razmisлити o nekaterih problemih, ki se pojavljajo v zvezi z delom z ljudmi v podjetju. Človeka seveda ne moremo iztrgati iz njegovega okolja v podjetju, zato se razmišljanje dotika samo nekaterih vezi z njegovim okoljem. Gre torej za probleme, ki jih rešujejo ljudje v zvezi s svojimi tovariši pri stroju.

II. O NASTANKU SLABIH ODNOSOV

Kako nastanejo slabi ali dobri odnosi, o tem je brez podrobne analize

teško odgovoriti. Zato je mogočih več vzrokov. Naj navedem tri postavke, ki so važne pri analizi slabih odnosov:

a) ali poznam sebe?
b) ali poznam sodelavce?
c) ali sem v stanju spoštovati ljudi?

Ad a) — ALI POZNAM SEBE?

Ce bi kogarkoli vprašali ali pozna sebe, bo marsikdo s smehom odgovoril, da je takšno vprašanje docela neumestno. Pa vendar ni tako.

Izkušnje kažejo o človeku:

— da ukrepi, ki jih naredi v razburjenju, rodiyo večji odpor in slabo vzdušje;

— da takrat, ko je slabe volje, napravi bolj nepremišljen korak, kakor po petih minutah, ko se je pomiril;

— da ga nekateri ljudje spravijo prej v slabo voljo, kakor pa drugi;

— da se včasih postavi višje od sodelavca in ga tako obravnava;

— da včasih ni v stanju razgovarjati se v tovariškem tonu s sodelavci itd.

Ceprav te stvari poznamo, lahko ugotovimo, da se ljudje »pogumno« spuščamo v borbo s sodelavci. Borba nam je v škodo. Kdo od normalnih ljudi hoče sebi delati škodo? Iz tega lahko sklepamo, da sebe dovolj ne poznamo, sicer si ne bi delali preglavic.

Ad b) ALI POZNAM SODELAVCE?

Ce poznam sebe, bom lažje spoznal tudi sodelavce. Vsak človek je svet zase, zato ga moramo spoznati in to njegove dobre ter slabe strani. Večina ljudi ima mnogo več dobrega v sebi, kakor slabega. Prav s to platjo človeka moramo sodelovati, da nam bo sodelavec in prijatelj.

Ad c) ALI SEM V STANJU SPOŠTOVATI LJUDI?

Človek je ustvarjen tako, da sebe najbolj spoštuje. Iz tega sledi, da ima vsak svoj ponos, katerega brani in si ga ne da jemati. Ce se vprašamo ali ne bom s takim ali drugim dejanjem ali besedo zadel čustvo sotovarišča, gotovo ne bomo tega storili, če čutimo, vplive.

da bi pri spremenjeni vlogi trpel naš ponos. Zato se moramo vedno vprašati, kako bi jaz reagiral v podobnem primeru?

III. KAJ MORAMO VEDETI, DA OHRANIMO DOBRE ODNOSE?

1. Elemente v podjetju, ki vplivajo na ljudi

— proizvodnja, ki s svojim tempom, organizacijo, urejenostjo ali neurejenostjo vpliva na njihovo delo, kar nam dokazuje vsakodnevna praksa;

— zdravje — zdrav človek se svemu poslu mnogo bolj preda, kakor tisti, ki je bolan. Bolnega pri delu moti ne le bolečina, marveč tudi misel, kdaj bo ozdravel, kako bo z njegovo družino itd.;

— družina — pogoji dela so odvisni od potreb, želja in problemov, ki jih ima vsakdo v družini. Koncentracija pri delu je odvisna od teh faktorjev;

— varnost — če delavec dela nevarno, — Opravka imamo s simpatijo in antipatijo, o katerih morda dostikrat mislimo, ko spoznavamo ljudi.

— Pripomniti moramo, da je narava dala ljudem že takorekoč ob rojstvu razne sposobnosti in vrline. Vedeti pa moramo, da se človek v življenju in delu razvija, vzgaja in izobražuje. Vzgoja je torej izredno pomemben proces, ki spreminja ljudi. Zato nikoli ne bi smeli obupati nad vedenjem človeka, ki se nam zdi neukrotljiv in tudi skrajno nediscipliniran.

— Človek bo zaupal tistemu, za katerega se bo prepričal, da je zupanja vreden.

— Vsakdo, s katerim delamo, želi vedeti namero, cilje dela, zato bo vzbujanje interesov za določeno delo le takrat uspele, če človek ve tudi za smoter svojega dela.

na občutljivost je treba računati; ljudje so občutljivi:

— na svojo čast. Kaj lahko pride tovariš v konflikt s svojim tovarišem, če mu krati čast, ga opravlja, omalovažuje njegovo družino, prepričanje in vse, kar je njemu drago in sveto.

— Bodritev za akcije. Rezultati, ki jih je nekdo dosegel, bodo za nadaljnje delo še pomembnejši, če se pridruži primerna mera bodrenja in vzbujanje zaupanja v lastne sile. Koliko ljudi je doseglo svoje cilje in rezultate samo zato, ker so jih drugi tovariški bodrili takrat, ko bi morda sami klonili in popustili pri delu.

— Upoštevanje mišljenj.

Vsakdo želi, da upoštevamo njegovo mišljenje. Ce je morda napačno, je dobro dati priznanje naporom, da je o stvari sploh razmišljal. Morda mu to ni uspelo zaradi premojnega znanja ali izkušenj, kar pa ne sme biti vzrok, da bi od nadaljnega prizadevanja odnehal. Bodrilo in usmerjajoča beseda mu bo dala pravilen smoter in izboljšano metodo dela.

— tudi drugi so občutljivi! Zelim dobre odnose.

— Pravična kritika. Ničesar bolj ne prizadene kakor širokoustna, neutemeljena in netaktna kritika. Ta rodi željo po maševanju, ki ni nikoli v prid dobrim odnosom. Kritika brez dejstev je puhlost, ki prikazuje sodelavca v zelo slabi luči, kaže njeno neobjektivnost, samoljubnost, ter smeši in ponižuje človeško dostojanstvo.

— Ničče ne želi biti neupoštevan. Kakršno koli delo kdo opravlja, ga moramo upoštevati. Nobeno delo ni nečastno, če je pošteno in v prid družbi. Vsako delovno mesto, ki je v sklopu organizacije v podjetju, je važno in pomembno. Kolikor je morda v tej ali oni organizacijski enoti nepotrebno, tega ni kriv tisti, ki delo opravlja. Kje drugje pa je takšno mesto potrebno. Toda tu gre za človeka in njegovo dostojanstvo, ki ne sme biti ponižano.

— vsak želi isto! Zelim si dobre odnose! Zato moram:

— POZNATI SEBE

— POZNATI LJUDI

— SPOŠTOVATI LJUDI — KAKOR SEBE!

O delu z ljudmi

ne posele in ve, da se mu ne more nič zgoditi, bo vse sile posvetil delu, v nasprotnem primeru pa bo v mislih pri predmetu, ki bi lahko povzročil nesrečo.

— okolje — delavec preživi v podjetju 8 ur. Ostali čas pa doma, v družbi z drugimi. Tudi tukaj ima svoje interese in nagnjenja. Če ne najde zadovoljstva pri delu, si išče v prostem času svojega »konjička«. V tem primeru ta »konjiček« najbolj vpliva na njegovo vzgojo. Naš cilj pa je, da čimbolj vpliva na delavca delovno mesto in okolje, v katerem dela.

— ostalo — pa je vse, kar ni zajeto v zgornjih okvirih in se človek bavi. Vse pa vpliva na formiranje človeka — proizvajalca in člana družbe.

Nekaj dejstev o odnosih z ljudmi:

— vsakdo želi biti v življenju srečen! Sreča pomeni za ogromno večino ljudi zadovoljstvo pri delu, dobro izbran poklic in zadovoljitev življenjskih potreb.

— Vsakdo je sprejemljiv za razne

— Zelim dobro sodelovanje

— netaktnost ne rodi dobrih odnosov;

— s prijaznostjo se več doseže — lepa beseda da lep odgovor in dviga avtoriteto;

— surovost je značilna za primitivna, takt in obzirnost pa sta odlika kulturnih ljudi;

— vtisi pri prvem srečanju so odločilni za vse nadaljnje delo.

— isto želijo tudi drugi!

Zelim uspeti

— to je popolnoma naravna želja vsakogar, ki je normalen in računa, da bo pri delu uspel;

— če zvem za svojo perspektivo se vzbudi interes v večji meri;

— če dobim priznanje za napore in uspehe, me bodri, razvija in budi ter izboljša nove ideje.

— vsak želi uspeti!

Sem občutljiv

Ne moremo reči, da vsi enako, toda

V Afrika...

(Nadaljevanje in konec)

Ko sem pred dobrimi petnajstimi dnevi videl — seveda iz zraka — izliv Nigra v Atlantik, si nisem mislil, da bom videl isti vplet tudi na njegovem začetku. Niger, ta druga največja reka Afrike, napravi od svojega izvira v Gvineji okoli 5 tisoč kilometrov dolg ovinek proti severu, do mesta Tombaktu v državi Mali in nato proti jugu do Atlantskega oceana. Zaradi svoje tajnovitosti je že od nekdaj privabljal številne raziskovalce, pa tudi pustolovce. Na svoji dolgi poti teče skozi stepe in puščave ter neprehodne džungle, da se je šele pred koncem prejšnjega stoletja posrečilo prvemu raziskovalcu natančno ugotoviti njegov tok in ga prisrati v zemljevid.

Na poletu iz Konakryja v Bamako smo leteli razmeroma nizko nad dolino gornjega Nigra. Razložno smo lahko videli posamezne kolibe samotnih gorskih vasic. S čim se prežibljajo prebivalci teh vasic, mi je ostalo uganka. Verjetno z gojenjem manioke, to je rastline, iz katere korenin pridobivajo moko za kruh.

Ni mi znano, če ima znani francoski ples can-can (izg. kankan) kaj skupnega z imenom mesta Kankan v severni Gvineji, kjer smo se spustili na zasilno letališče zaradi dopolnitve goriva. Letališče v Kankanu obstaja pravzaprav samo iz zasilne barake, letalskih stopnic (za izstop iz letala) in prirodne pristajalne steze, torej brez betona ali asfalta! V bližini Kankana so velika nahajališča diamantov. Zato je v tem mestu tako imenovana »diamantna borza«, katere obisk je bil tudi namen potovanja mojega sopotnika od Konakryja, trgovca iz Siama.

Bamako, glavno mesto Malija, je prijazno mesto. Čeprav je po površini zelo veliko, ima samo okoli 150 tisoč prebivalcev. Malijci so izredno velike in lepe rasti in pa znani kot poštenjaki. Tu velja pravilo, da lahko mirno pustite vse stvari v odprtem avtomobilu. Nobenemu domačinu ne pride na misel, da bi zamenjal tuje za svoje.

Ulice so polne prodajalcev raznih izdelkov domače obrti, slonov iz mahagonija, krokodilov iz slonove kosti, ogrlic iz ribljih zob in torbic iz kačjega in krokodiljega usnja. Kdove kakšne umetniške vrednosti ti izdelki nimajo, najdejo pa kljub temu zaradi svoje izvirnosti vedno dovolj odjemalcev v potnikih iz Evrope.

Posebno poglavje so v Bamakoju — zaprte tržnice, kjer je blago kot tekstil, kovinski izdelki, surove kože, živila itd. pomešano vse poprek, tako da se širi neznošen smrad. Ob prvem poskusu sem zdržal v tržnici samo 2 minuti, ob drugem pa že kakih deset minut.

Tudi v Bamakoju živi razen osebjena naše ambasade več Jugoslovancev. Jugoslovanska podjetja gradijo v Maliju velike kladnice in hladilnice. Malijsko gospodarstvo sloni namreč na živiloreji. Od njenega napredka si obetajo tudi jugoslovanski gospodarski krogi neposredno korist v blagovni menjavi z Malijem. V Maliju bi namreč lahko prodali naše industrijske proizvode, če bi lahko tam tudi kaj kupovali. Surove kože za predelavo pa zavzemajo zaenkrat še vidno mesto v jugoslovanskem uvozu surovin.

V Bamakoju ni nič posebnega, če slišiš na ulici ali v kakšnem lokalu češko ali rusko govorico. Češka letalska družba ČSA vzdržuje tudi redno letalsko zvezo Praga-Bamako. Mali je nerazvita država in ji je po prekinitvi sti-

kov s kolonijalno Francijo potrebna pomoč, ki ji jo nudijo socialistične države.

Podnebje v Maliju je za Evropejce ugodnejše kot v državah ob morju. Ta država, del bivšega francoskega Sudana, zavzema namreč južni del Sahare, ki je sicer znana po vročini. V decembru, ki velja pravzaprav za enega hladnejših mesecev, v Bamakoju vročina okoli 40 stopinj ni bila nobena posebnost. Noči pa so precej hladne, in — kar je glavno — zrak je suh in zdrav.

Moja skoraj pettedenska »turneja« po Afriki se je zaključila v Bamakoju in priznati moram, da sem si že kar želel stopiti na evropska tla. Bralec bo razumel, da moji občutki kljub petintridesetim stopinjam vročine na letališču v Bamakoju niso bili neprijetni. Najel sem sedež v letalu češke družbe Bamako-Dakar-Rabat-Zürich-Praga. Na tej progi letijo ruska turboreaktivna letala Iljušin 18, ki sicer niso tako hitra kot ameriška, so pa zelo zanesljiva. Sopotniki so večinoma Čehi. V Dakarju, glavnem mestu Senegala, kjer je veliko mednarodno letališče in križišče zračnih prog Evropa-Amerika in Amerika-Afrika, se spustimo samo toliko, da napolnijo rezervoarje za gorivo. Po polurnem postanku nadaljujemo polet ob robu Sahare proti severu. Na levi vidimo Atlantski ocean, na desni pa neskončno ravnino Sahare in v daljavi celo planine pokrite s snegom. Sredi Sahare!

Med dremanjem, branjem in gledanjem skozi okno, hitro mine peturni polet od Dakara do Rabata v Maroku. Tu pa nas čaka skoraj tri urni nepredvideni postanek. Celo do sem se čuti evrop-

ska zima. Hladno je in potniki začnemo oblačiti suknjiče in puloverje. Seveda, kdor je tako opremljen! Posadka našega letala je dobila sporočilo, da so vsa srednjeevropska letališča v megli. Zato se ne morejo odločiti, ali bi počakali v Rabatu na naslednji dan, ali bi leteli direktno v Prago, ali bi pristali na katerem drugem letališču. Končno pa so le dobili navodila, verjetno iz Prage, naj nadaljujemo polet po redu

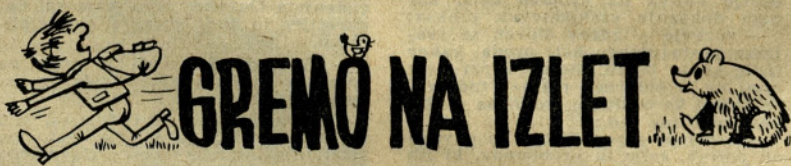
Pisec potopisa »V Afriko« Anton Kumar z domačinom. Na glavi ima pokrivalo, ki je moralo zaradi posnetka za hip menjati lastnika...

letenja do Züricha, ki je bil tudi moj cilj. Leteli smo nad Španijo in Sredozemskim morjem. Žal pa se je medtem že stemnilo. Edinstven pa je bil pogled na razsvetljena mesta ob francoski obali in na z mesečno obstjane Alpe.

Zaradi goste megle v Zürichu nismo mogli pristati in smo se vrnili v Basel, kjer se je veliko letalo srečno spustilo. Pri izstopu iz letala pa nas je kljub pričakovanju presenetil mraz minus 15 stopinj. V roku šestnajstih ur, kolikor je v celoti trajalo potovanje iz Bamakoja, torej padec temperature skoraj 50 stopinj! Zaradi navdušenja, da sem spet na evropskih tleh in da me čaka samo še enodneвно potovanje z vlakom, pa mi mraz nekako ni mogel doživeti! (konec)

Upokojenci iz leta 1962 pozor!

V sredo, dne 3. julija, prirejamo izlet vseh upokojencev, ki so zapustili podjetje leta 1962. Potovali bomo z vlakom do Maribora in z žičnico na Pohorje. Zbirališče je 3. julija ob 6.15 zjutraj pred železniško postajo. V Celje se vrnemo ob 20. uri. Če je kdo od upokojencev zadržan, naj svojo odsotnost javi najpozneje do 1. julija socialni službi Tovarne emajlirane posode, ker rabimo točno število udeležencev izleta. Prinesite s seboj sindikalne izkaznice in poln meh dobre volje, prevoz in kosilo pa je zagotovilo podjetje, ki vam želi lepo vreme in prijetno razpoloženje.

Tokrat se bomo podali do Andrejevega doma na Slemenu — 1096 m. Dom se nahaja na lepem mestu, odkoder se nudi razgled na Savinjsko, Saleško in Mislinjsko dolino. V neposredni bližini so lepi gozdovi. Dom razpolaga s 30 posteljami v sobah in 50 skupnimi ležišči. V domu je tekoča voda in električna razsvetljava. Dom je povsem oskrbovan ter odprt vse leto.

RAZPIS

Vodstvo foto kluba Ljudske tehnike »Emajl« razpisuje B tečaj za vse fotoamaterje, ki bi hoteli globlje prodreti v svet fotografije. Tečaj bo pričel v mesecu juliju. Prijave sprejema tovariš Valentin David.

Foto klub

Pristop do doma je iz Šoštanja, odkoder je še 3 ure hoda. Do samega doma je speljana iz Šoštanja avtomobilska cesta tako, da se lastniki osebnih avtomobilov lahko pripeljejo neposredno pred sam dom.

Izleti: na Srekovec 2,50 Mozirska planina 3,50, na Plešivec 3 ure.

Andrejev dom na Slemenu je pod upravo PD Šoštanj.

ZAHVALA

Ob tragični izgubi svojega dragega moža Stanka Farčnika se iskreno zahvaljujem izvršnemu odboru sindikata, ekonomski enoti 1, vodstvu podjetja in organom delavskega upravljanja, zlasti pa njegovim sodelavcem iz izdelovalnice ročajev za pomoč, vence in spremljevanje na njegovi zadnji poti.

Neža Farčnik

Fiesa ne razočara nikogar

Ko pridete v Fieso nikar ne vprašajte za dom Tovarne emajlirane posode, ker vam ne bo nihče vedel povedati kje je. To se je pripetilo tudi meni; to namreč, da dokler nisem omenil Celja, ni nihče pokazal s prstom proti rdeče obarvani hiši na južnem pobočju podkvastega zaliva.

S tem zalivom je nekaj narobe. Tamkaj, kjer bi človek pričakoval, da se morje zajeda v zemljo je jezero s sladko vodo. To je največja turistična atrakcija Fiese in zanimiv ter redek prirodni fenomen. Morje in jezero loči le šest metrov široka proga zemlje, toliko, da morejo avtomobili z enega konca Fiese, ki je s cesto povezana s Piranom na drugi, kjer je speljana cesta v Portorož.

Fiesa je majhen, miren, idiličen kraj, kjer človek razen miru in počitka ne sme pričakovati veliko. Plaža je lepa in se razteza ob vsej obali, ki je strmo zasekana v hrib. Morskih ježkov ni, zato se pa varujte katrana, ki utegne postati na obleki kaj neprijeten okrasek. Kina ni. Vendar je do Pirana ob obali lep sprehod, pa tudi do Portoroža ni daleč.

Turistični razvoj Fiese so pričeli beležiti šele po letu 1948. Poprej je bil to kraj z majhnimi hišami, ki so bile poredkoma posejane po obronkih podkvastega zaliva. Na dnu je bila opekarna, na katero spominja danes le še jezero.

Domačin, sedemdesetletni Josip Orlič, mi je o jezeru pripovedoval takole:

z roko in se z iskro v očeh ozrl na morje, ki mu je bilo toliko let poklic, žena in dom.

Spremenila sva temo pomenka. Pred nama je bila zabrisana panorama Trsta. Prinessel mi je star avstroogrski daljnogled, ki sem ga usmeril na mesto, ki bi moralo biti del naše obale.

»Do Trsta je 11 milj. Kadar je malo burje, se Trst najboljše vidi.« mi je pojasnil.

Orlič mi je dokazal, da ima čudovit spomin. Kadar ni bil povsem gotov, mu je pri datumih pomagala njegova žena. Govorila sta italijansko.

Na dnu jezera sta dva vagona municije. Ze nekajkrat so hoteli dvigniti eksploziv z blata na dnu trinajst metrov globokega jezera, pa se potapljačem ni posrečilo. Zarito je globoko v blatu. Ostalo bo verjetno kot spomin na pretekle obračune med ljudmi in ostalo kot legenda za namcem. Eksploziv ni zlato, da bi ljudje vztrajneje brskali za njim...

Pred tremi leti je doživela Fiesa svojo največjo spremembo. Takrat so zgradili največje objekte, med katerimi je najbolj bahav arhitektonsko zanimiv dom Velenja. Poleg njih imajo

Ob našem počitniškem domu je prostorna in sončna terasa s prijetnim razgledom

»Ma znaste, jezero sem odkril jaz. Bil sem delavec v opekarni. Naletel sem na izvir. Prej je bila natanko v sredini današnjega jezera hiša. Tudi tam »(pokazal je z roko proti ščavju na vzhodni strani jezera)« so bila tri poslopja, ki so se zrušila v jezero. Ma, dolgo je že od tega...«

Res je dolgo, kar je on kot osemnajstletni fant naletel z lopato na izvir. Leta 1929 je lastnik zažgal opekarno in upal na bogato zavarovalnico. Menda je ni dobil. Josip Orlič se je moral zaposliti kot mornar. Ko se je spominjal tistih dni, je zamahnil

v Fiesi počitniške domove še tekstile iz Kranja, Litostrojcani, Mladinska knjiga iz Ljubljane, Plutal in drugi.

Fiesa ni Crikvenica. Prepričan pa sem, da bo vsakdo z njo zadovoljen. Fiesa ne obljublja veliko in zato nikogar ne razočara. In ko boste nekega mirnega večera sedeli na terasi našega počitniškega doma in ko vam bo pogled božal idilično pokrajino, ki se pred vami zliva v tisočere luči večernega Trsta, vam ne bo treba vzdihni: »Zal mi je, da se nisem prijavil v Crikvenico...«

V. Smeh